

vanwege het feit dat hun kanonnen een bereik hadden van 30 km, tegen 20 km van de kanonnen van de Monte-Canisy batterij.

Na enige tijd lukte het de geallieerden uiteindelijk om de kanonnen van de batterij uit te schakelen.

De Duitsers bleven tot 21 augustus 1944 aanwezig op de batterij, waarna zij uiteindelijk noodgedwongen zich terug moesten trekken.
Het complex is zeer fraai, vooral de tunnels onder de grond. Een rondleiding is aan te raden.

Maandag 16 juli 2018

- Van : Cabourg
- Naar : Bénouville
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 7 uur

Vandaag trekken we grotendeels door het binnenland van het departement Calvados.

Calvados is een van de vijf departementen van Normandië. De hoofdstad is Caen.

Dit departement is vooral bekend om zijn cider- en calvadosproductie.

Cider wordt gemaakt van het sap van vruchten, vooral appels, in principe zonder toevoeging van extra suiker. Oorspronkelijk werden de appels vermalen in een cidermolen. In de cirkelvormige bak draaide een stenen molenwiel rond die de appels tot pulp maalde. Nadat de pulp was uitgeperst, werd het sap vergist tot cider.

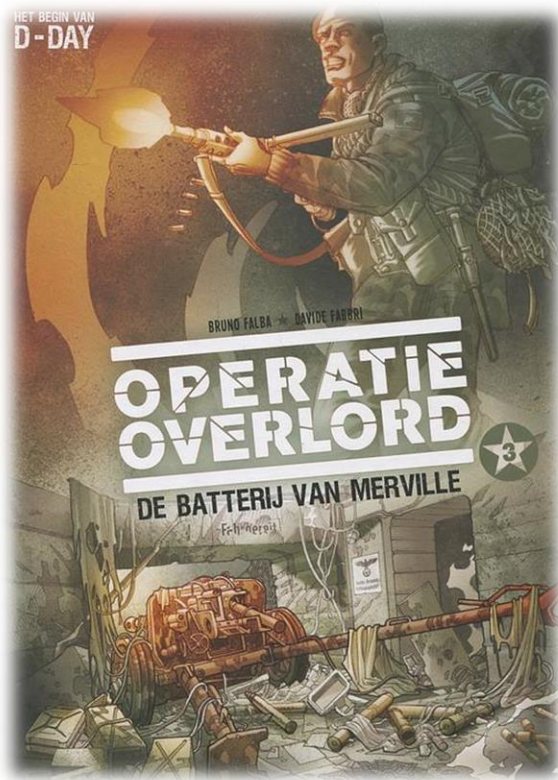
Calvados is een op cognac gelijkende sterke alcoholische drank (40% - 45%) verkregen door het destilleren van appelcider. De appelcider wordt tweemaal gedestilleerd, wat resulteert in een destillaat met een alcoholpercentage van 69% tot 72%. Hierna volgt een rijping op eikenhouten vaten. De rijptijd kan variëren van 1 tot soms wel 45 jaar of meer.

Tijdens het rijpingsproces verliest het destillaat een deel van zijn alcohol. Voordat de calvados verkocht wordt, wordt hij met een kleine hoeveelheid karamel gekleurd, maar niet gezoet, zodat de droge smaak behouden blijft.

We brengen een bezoek aan het openluchtmuseum en de bunkers van de Merville Batterij. De opdracht van het 9de Parachute Bataljon was om de kanonnen van de Merville Batterij het zwijgen op te leggen, deze waren een grote bedreiging voor de landing op Sword Beach. Voor Luitenant-kolonel Terence Otway, kon de aanval alleen maar succes hebben door intensieve training. Hij liet een getrouwe reconstructie bouwen, niet alleen van de batterij, maar ook van de Drop Zone en de omliggende terreinen, tot in de kleinste details. Er werd een exacte kopie op ware grootte van het doelwit gemaakt. Op basis van luchtfoto's werd de batterij nagebouwd. De parachutisten oefende hier de aanval wel 8 keer om er zeker van te zijn dat iedereen volkomen vertrouwd was met zijn rol.

In de uitrusting van de parachutist was alles in detail bedacht om de sprong en het overleven van de parachutist zo zeker mogelijk te maken. Het geweer werd met een hoes aan het been vastgebonden en voor de landing door de parachutist werd losgegooid om hem niet te hinderen tijdens de landing. De parachutisten waren tevens uitgerust met reddingsboeien voor het geval ze in de moerassen of de velden, die door Veldmaarschalk Erwin Rommel onder water waren gezet, terecht kwamen.

Honden werden gebruikt om berichten tussen de commandoposten te bezorgen. Ze werden gedropt met dezelfde parachutes als fietsen, die ongeveer hetzelfde gewicht hadden. Honden waren door hun snelheid een moeilijk doelwit voor sluipschutters. Het 9de bataljon was tevens in het bezit van een postduif met de naam Hertog Van Normandië. Deze duif werd losgelaten nadat de batterij was ingenomen. Op deze manier wist men op zee dat men veilig Sword Beach kon betreden. Na de oorlog kreeg deze duif een madaille voor getoonde moed.

Op 6 juni 1944 om 00.30 uur stijgen de eerste verkenners van het 9de bataljon op. Zij moeten de dropzone "V" markeren met Eureka bakens zodat de Dakota piloten weten waar de para's moeten springen. Zodra de kust in zicht is worden ze beschoten door de Duitsers. Geen enkele piloot vindt de bakens van de Drop Zone. De 750 parachutisten springen toch, zonder echt te weten waar ze zijn.

Het is verschrikkelijk slecht weer. De wind blaast de parachutisten tot 30 km naar het oosten en het bataljon is volledig verspreid. Velen komen terecht in velden en moerassen die door Rommel onder water zijn gezet. Een aantal parachutisten komen om door verdrinking, anderen worden nog voor de landing doodgeschoten, zijn zwaar gewond of worden gevangen genomen. Slechts 150 van de 750 parachutisten kunnen de batterij aanvallen.

De paratuchisten hebben enkel maar lichte wapens bij. De zweefvliegtuigen met de zwaardere wapens zijn niet in de buurt van de parachutisten aangekomen. De parachutisten hebben de zweefvliegtuigen wel zien voorbijvliegen waarvan er sommige verderop neerstorten. De parachutisten vallen de batterij aan onder zware beschietingen van de Duitsers. De parachutisten moeten tevens door een mijneveld lopen. Hun opmars is spectaculair en ze slagen er in om de bunkers binnen te dringen. Na 20 minuten van bloedige gevechten worden de laatste Duitsers gevangen genomen en de kanonnen van de batterij worden geneutraliseerd.

Dit 40 mm kanon Bofors weegt 2 ton en werd door 8 mensen bediend. Ze konden doelen raken tot op 1500 meter.

We overnachten in een poepchique hotel want er is er maar eentje in het dorp, dus veel keuze hadden we niet.

Dinsdag 17 juli 2018

- Van : Bénouville
- Naar : Thaon
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 5 uur

Vlas bestaat al meer dan zesduizend jaar. Er zijn blauwbloeiende en witbloeiende rassen. Daarnaast zijn er rassen met bruine zaden en rassen met gele zaden.

Vroeger werd de vlasplant met wortel en al uit de grond getrokken om een zo lang mogelijke vezel te behouden. Vroeger gebeurde dit met de hand en werd het vlas in schoven gezet. Dit gaf het typische beeld van de "vlaskapelletjes": kleine bosjes drogend vlas. Tegenwoordig gebeurt het trekken meestal machinaal en wordt het vlas plat op de grond gelegd, een bewerking die in het vakjargon slijten wordt genoemd.

Dat het vlas niet onmiddellijk van het veld wordt verwijderd heeft te maken met het roten. Het vlas wordt dus terug plat op de akker gelegd en moet gekeerd worden, om een egale rotting te verkrijgen. Ook hiervoor zijn er aparte machines ter beschikking.

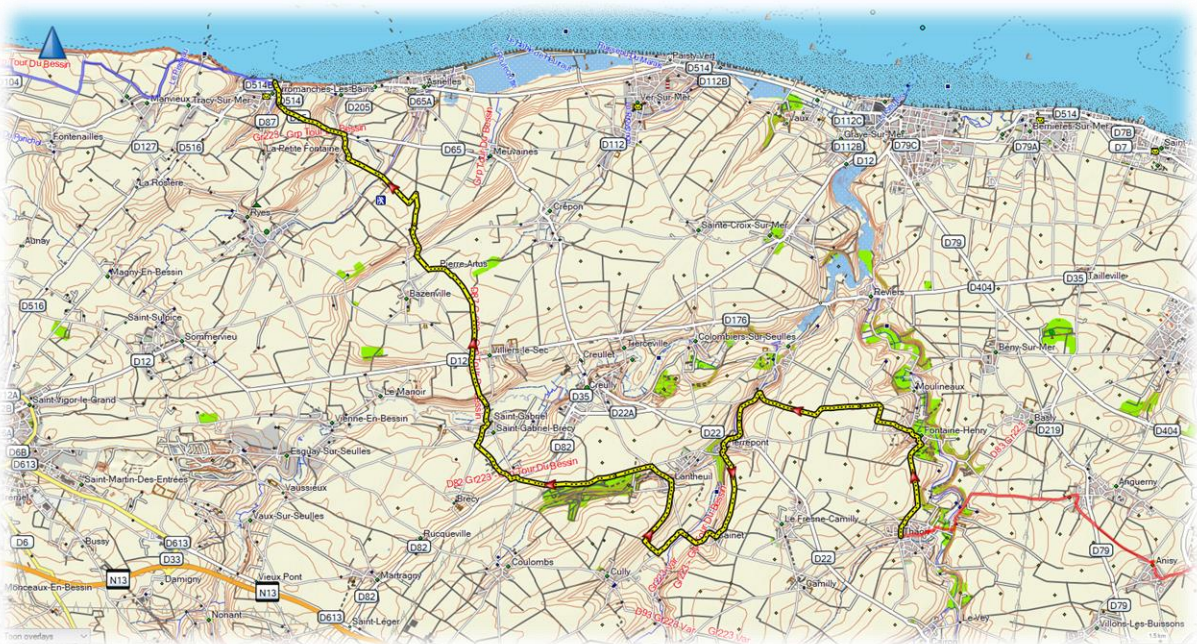
In Vlaanderen en Nederland blijft het bloedheet maar hier in de Calvados hebben we aangename temperaturen.

Woensdag 18 juli 2018

- Van : Thaon
- Naar : Arromanches Les Bains
- Afstand : 27 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 7 uur

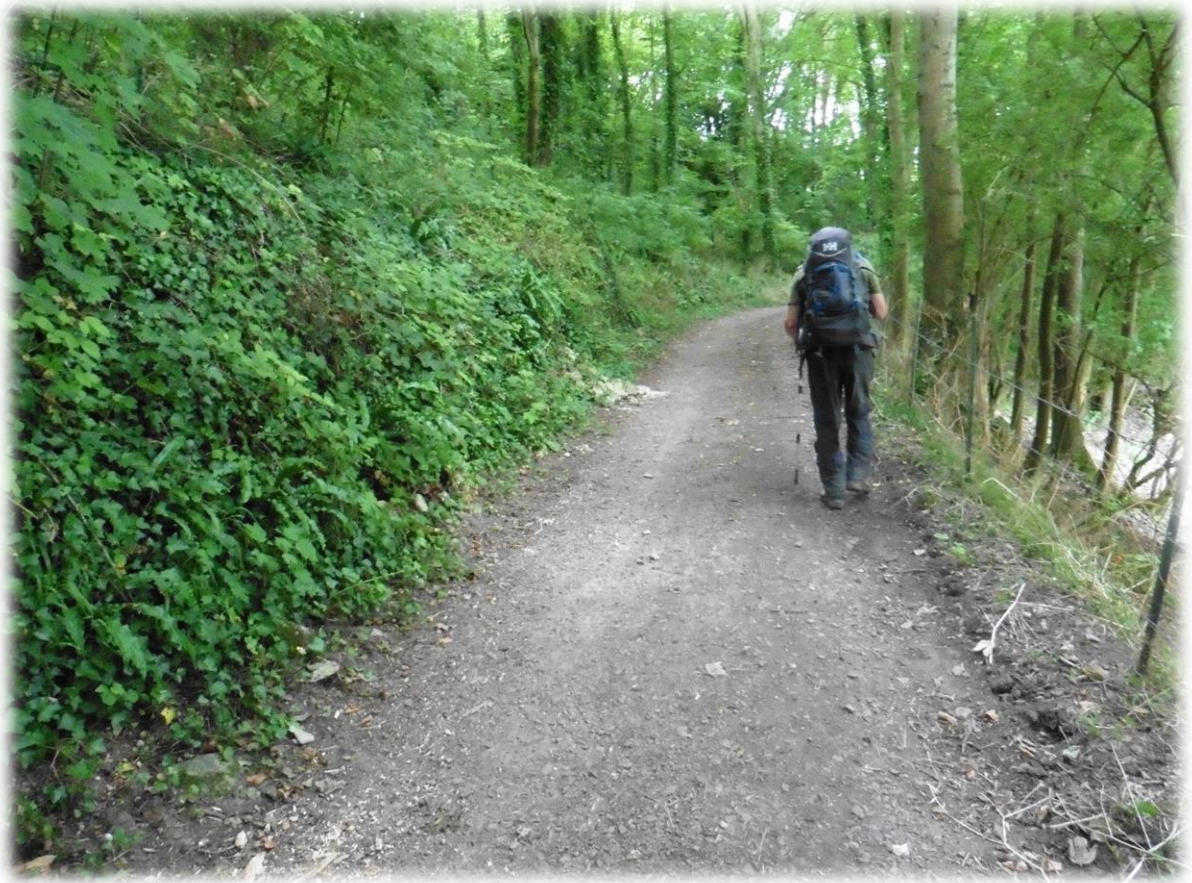

Het kasteel van Fontaine-Henry werd gebouwd in de 13de eeuw en kreeg in de 15de/16de eeuw een opknapbeurt. Bij het kasteelterrein behoren van oudsher een kapel en een boerderij.

We stijgen en dalen door prachtige bossen die ons veel schaduw geven. We komen weinig wandelaars tegen. De stilte overheerst.

We komen nog een restje tegen van een everzwijn. Het wild zwijn leeft voornamelijk in vochtige tot natte loofbossen (met eik, beuk, es en els) maar komt ook voor in oudere naaldbossen met dichte ondergroei, struwelen en zelfs in rietvelden en moerassen.

Zwijnen zijn sociale dieren en leven grotendeels in groepen: de rottes. Een rotte bestaat uit een aantal volwassen zeugen, jongen (de frislingen) en tweejarige dieren (de overlopers). Een rotte kan bestaan uit enkele tientallen dieren.

Overdag houden wilde zwijnen zich doorgaans schuil in hun nest (leger), dat zich meestal in dichte dekking bevindt. De aanwezigheid van wilde zwijnen kan best worden vastgesteld aan

de hand van loopsporen, zoelplekken waar ze hun modderbad nemen, schuurbomen, wroetsporen en uitwerpselen. Om de wilde zwijnen zelf te zien, ga je best in de schemering of 's nachts op pad. Wilde zwijnen zijn schuw en horen goed. Stil en lang wachten in de buurt van sporen is dan ook de beste techniek om een wild zwijn te spotten.

De oude kerk van Lantheuil staat geheel leeg en is aan renovatie toe. De kerk wordt nu bewoond door honderden duiven. De gaven rond de kerk zijn allemaal uit de 19de eeuw.

Het kasteel van Menneville is nog steeds bewoond.

Om in aanmerking te komen voor het label Village Fleuri dien je als gemeente niet alleen veel bloemen te hebben maar ook elementen als duurzaamheid, respect voor het milieu, netheid en toeristische aantrekkelijkheid. De gemeenten dienen zelf een aanvraag in te dienen en na controle kunnen ze van 0 tot 4 bloemen krijgen.

Het 88-mm-afweergeschut van de Duitsers werd tijdens de Tweede Wereldoorlog beroemd en berucht. Dankzij de grote vuurkracht kon het geallieerde vliegtuigen al op 12 kilometer hoogte raken. Maar de Duitsers ontdekten dat ze met dit kanon ook tanks konden vernietigen.

Al tijdens de invasie van Frankrijk in 1940 speelde het zware kanon een beslissende rol. De oude, kleine Duitse tanks waren namelijk niet opgewassen tegen de zwaar gepantserde Franse en Britse tanks. Maar de kogels van de 88-mm drongen al van twee kilometer afstand door de dikke pantserplaten heen. Het kanon werd daarnaast zo bekend doordat het een massaproduct was dat op alle fronten opdook. Later werd het op Duitse tanks gemonteerd, vanwaar het nog meer angst zaaide.

De Mulberryhaven van Arromanches-les-Bains was een van de twee Mulberryhavens die in 1944 na de landing in Normandië werden aangelegd. Deze haven bij Arromanches-les-Bains was nodig om na de invasie de geallieerde troepen te kunnen blijven bevoorraden en groot materieel aan land te kunnen brengen. Hiervoor was het nodig dat schepen met een grote diepgang konden aanmeren. De bestaande zeehavens in Normandië waren moeilijk in te nemen en zouden naar verwachting ook door de Duitsers onklaar worden gemaakt.